

Újpest-Belsőváros

2004. 07. 04.

Loránt Gábor

BŰNVALLÁS

Lectio: Neh 9.

Alapige (textus): Neh 9,2-3.

Az Izráel utódai közül valók elkülönültek minden idegentől, azután előállva vallást tettek vétkeikről és őseik bűneiről. A helyükön állva a nap negyedrészen át olvasták Istenüknek, az ÚRnak a törvénykönyvét, a negyedrészen át pedig vallást tettek, és leborultak Istenük, az ÚR előtt.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Amikor a Te csodálatos jótéteményedet, kegyelmedet, irgalmadat látjuk, rögtön észrevesszük, hogy milyenek vagyunk mi. Hűtlenek, nem járunk a Te utaidon, nem keressük a Te akaratodat. Vagy ha keressük, ha értjük is, olyan nehezen tudunk arra az útra lépni, amelyet elénk adtál. És azon is botladozva járunk, ha azon járunk. Le-letérünk a keskeny útról. Aggodalmaskodunk, hűtlenkedünk. Urunk! Könyörülj rajtunk! Add, hogy a szívünk elteljen a Te kegyelmeddel és irgalmaddal, és ezért meg tudjuk vallani bűneinket. Így légy velünk most is, ezen az órán. Add a Te Szentlelkedet az ige hirdetőjének, hogy ne emberi gondolatokat közöljön csupán, hanem a Te üzenetedet. Adj mindannyiunknak értő és halló fület és szívet, hogy értsük, halljuk és befogadjuk a Te üzenetedet, tudjunk bűnt vallani, tudjuk bűneinket elhagyni és tudjunk a Te akaratod szerint engedelmisségben járni. Kérünk, Urunk, hogy Te munkáld meg a mi szívünkben, és Te dicsőítsd meg önmagadat a mi életünk és szavaink által! Így légy most is velünk!

Ámen

Isten **bűnbocsátó** kegyelmének hirdetése:

De te bűnbocsátó Isten vagy, kegyelmes és irgalmas, hosszú a türelmed és nagy a szereteted, ezért nem hagytad el őket. (Neh 9,17b.)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Hogyha a háziasszony hat tojást, hat evőkanál cukrot és hat púpozott kanál lisztet beletesz egy edénybe, attól még nem lesz kész a piskóta. A sütemények elkészítésének ugyanis receptje van, és egyetlen fázist, egyetlen lépést sem lehet kihagyni, különben semmit sem ér a munka, és a végeredmény használhatatlan lesz, vagyis ehetetlen.

Így vagyunk a bűneinkkel is.

Elmúlt vasárnapon a bűnbánatról szólt Isten Igéje. De a bűnbánat önmagában nem elegendő! Sírhatunk a bűneink felett, szomorkodhatunk, bánkódhatunk, de ez nem elegendő. A bűnök Isten elé vitelének is receptje van ugyanis, és egyetlen fázist sem lehet kihagyni belőle.

A Példabeszédek könyvének 28. részében olvassuk ezt a híres igeverset: *Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer.* (Rész 13. vers).

Nehémiás könyve alapján három egymást követő vasárnap most három fázist tanulmányozunk a bűnök Isten elé vitelében. Az első a bűnbánat, erről volt szó a múlt vasárnap. A második a bűnvallás, erről lesz szó most. A harmadik pedig az elhagyás, az Isten melletti elkötelezés, a Neki való engedelmesség.

Ma tehát a bűnvallásról lesz szó.

Az alapigeként felolvasott két versben az igazi bűnvallás kellékei vannak felsorolva, és ezeket vegyük végig most figyelmesen.

Nyilván észrevették a Testvérek, hogy általában szeretem a prédikációt három fő részre osztani. De most az Ige úgy adja elénk a mondanivalót, hogy a bűnvallás kellékeit kilenc pontban mondom el. Ezek a pontok viszonylag rövidek lesznek, és sorban szépen végigvesszük ezt a két verset.

1./ Az első, amit így olvasunk az Igében, hogy „*Az Izráel utódai közül valók...*” Hogyha ezt lefordítjuk a mi életünkre nézve, akkor természetesen a **lelki Izráelről, a hívők közösségéről** kell beszélnünk. Akkor, ott, Nehémiás történetében az Izráelből származók, a fizikailag származók, az utódok álltak meg Isten előtt, és tettek vallást bűneikről. Ez a mi esetünkben a lelki Izráelre, a hívők közösségére vonatkozik.

A nem hívő, az újjá nem született ember nem is tud bűnt vallani. Nem is látja, nem is ismeri a bűneit. Vagy ha esetleg sejti, akkor is képtelen megvallani.

Mondjuk meg őszintén, milyen nehéz bocsánatot kérni még a családban is, még a legközelebbiekkel szemben is. Vagy a munkahelyen, egy baráti társaságban. Milyen nehéz bocsánatot kérni. Vannak sokan, akik inkább leharapnák a nyelvüket, semhogy bocsánatot kérjenek. Bűnt vallani csak az tud, akinek már megnyílt a szeme, a bűneire is, meg Isten kegyelmére is.

Soha nem felejttem el, talán már említettem, hogy még régen, egyik gyülekezetben beosztott lelkész koromban egy lány megtért, és utána vasárnapról vasárnapra odajött hozzám, és megkérdezte, hogy „Ez is bűn, meg az is bűn?” Észrevette a bűneit. Meglátta a bűneit, amit addig nem látott. Bűnt vallani csak az tud, akinek már megnyílt a szeme a bűneire is, de Isten kegyelmére is. Hiszen ezért vallhatunk bűnt.

2./ Aztán így folytatódik az Ige: „...*elkülönültek minden idegentől*,...” Tehát „Az Izráel utódai közül valók **elkülönültek minden idegentől** ...”

Izráel népének legnagyobb bűne mindig éppen a bálványimádás volt, az idegenekkel való testi és lelki keveredés. Amikor összeházasodtak a környező népek fiaival és lányaival, amikor átvették azok szokásait, amikor átvették azok vallását, amikor bálványimádásba merültek.

De el kell különülni az idegenektől. Jól értsük most ezt az Igét! Úgy értem én ezt, hogy egy torkos ember két harapás között nem kérheti Istent, hogy bocsássa meg sok étkezését. Mert éppen benne van az bűnben. Hogyan kérhetné akkor a bocsánatot? Így a bűnvallás szándéka már önmagában feltételezi, hogy az idegenektől el kellett különülniük. Hiszen az volt a bűnük, hogy keveredtek, hát persze, hogyha meg akarják vallani a bűneiket, akkor el kell különülniük tőlük. Az idegen ugyanis nem is értené, hogy mi az a bűnvallás. Nem is értené, hogy miről van szó, sőt igyekezne eltéríteni a bűnvallástól, igyekezne bűnre csábítani. Ahogyan Péter apostol írja 1. levelében: „*Azért haragusznak rátok, sőt káromolják Istent, mert nem rohantok velük együtt a kicsapongásnak ugyanabba a posványába.*” (1Pt 4,4.)

Ha meg akarjuk vallani bűneinket, akkor ezt a szándékot úgy tudjuk kifejezni, hogy elkülönülünk az idegenektől. Természetesen ezt most idézőjelben téve, és lelki módon mondtam.

3./ Így folytatódik az Ige: „... *azután előállva* ...” **Előállva**, ez a harmadik.

A bűnvallás nem valami zugban elvégzett dolog, nyíltságot igényel. Nyíltságot Isten felé, és – ha kell – nyíltságot emberek felé is. Elő kell állni, nem szabad takargatni a vétket!

Olyan sok kifejezésünk van, ha valaki nem akar bűnt vallani, hogyha valaki nem akar előállni, nem akarja megmutatni magát. „Palástolja, leplezi, takargatja a vétkeit, a szőnyeg alá seprí a problémát...”. Ehelyett nyíltan elő kell állni vele, hogy aztán Krisztus vére fedezhesse el a mi bűneinket.

Tehát azt, hogy a bűnök el vannak takarva, tulajdonképpen jó dolog, csak nem nekünk kel eltakarni. Nekünk felszínre kell hozni, elő kell állni vele, meg kell vallani! És akkor az értünk a golgotai kereszten meghalt Úr Jézus Krisztus vére majd elfedezi a mi bűneinket.

Vagy ahogyan Mikeás próféta könyvében olvassuk: „... *eltapossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétküinket!*” (Mik 7,19.) De előbb elő kell állni, ahogyan a kisgyermek is, hogyha rossz fát tett a tűzre, csak meg kell állnia egyszer az apja előtt, és mindent bevallani. Úgyis kiderülnek a dolgok!

4./ Negyedjére arról szeretnék néhány szót szólni, ami a lényeg ebben az Igében: „... vallást tettek vétkeikről...” Tehát „**azután előállva vallást tettek vétkeikről.**”

Ahogy már mondtam: megvallani az Úrnak, és ha kell, megvallani az embereknek is. Mennyi mindent gondoltam, mennyi mindent szóltam, mennyi mindent cselekedtem helytelenül, mennyi mindent mulasztottam, mennyi mindenben vagyok sáros... csak sorolni, sorolni rendületlenül, csak vallani, és megszabadulni tőlük.

A reformátusok sokszor úgy vélik, hogy csak a katolikusoknál van gyónás. Éppen ezért cipelik bűneik terhét fölöslegesen, ahelyett, hogy letennék, ahelyett, hogy megszabadulnának tőlük.

Dávid mondta a 32. zsoltárban, ezért is énekeltük az istentisztelet elején: *„Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett... Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem”.* (Zsolt 32,3. és 5.)

5./ De nem csak ennyit olvasunk az Igében, hogy „vallást tettek vétkeikről, hanem így folytatódik „... és **őseik bűneiről.**” Erre is szükség van! A múlt öröksége ugyanis terheli a jelent.

A második parancsolatban mondja Isten: „... megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad és negyediziglen, a kik engem gyűlölnék.” 2Móz 20,5., Károli ford.)

Harmad és negyediziglen is elhat az atyák vétke! Persze lássuk meg az arányt, – de most nem erről szól az Ige –, hogy ugyanakkor Isten ezeriziglen bánik irgalmasan azokkal, akik Őt szeretik. De most csak a harmad és negyediziglen az, amiről szólni szeretnék.

Amint láttuk az Igében, az egész 9. rész pontosan erről szól! Egy történelmi visszatekintés, egészen a teremtéstől kezdve a jelenkorig, mármint Nehémiás koráig. Egy nagy történelmi visszatekintés Isten teremtő, kiválasztó kegyelmére, ugyanakkor az atyák bűnére, és az Úr mégis kegyelmére.

A léviták, amikor ott állnak a nép előtt, nagyon részletesen végigveszik Izráel egész történelmét: a kivonulástól kezdve az Ígéret Földjére való bemenetelen keresztül, a bírák korán keresztül, egészen addig az időig, amíg asszír és babiloni fogságba nem vitték őket. Míg meg nem érkeztek az akkori jelenkorig, hogy visszatérhettek őseik földjére. De ott már nem szabadok, hanem szolgák.

Egy nagy történelmi visszatekintés az atyák bűnére, és az Úr mégis kegyelmére.

És valljuk meg őszintén, hogy ez a mi gyakorlatunkból, a mi bűnvallásunkból csaknem teljesen hiányzik, pedig a bűnvalláshoz ez is hozzátartozik. Egyáltalán ismerjük-e a múltat? Törődünk-e vele? Pedig a gyökérből táplálkozik a gyümölcs ilyen értelemben is.

És lehet, hogy mi nem tehetünk az atyák bűnéről, hiszen azokat ők követték el, mégis minket is terhel. Ezért, ha ők nem is vallották meg, de akkor őhelyettük minekünk kell megvallani az atyák vétkeit is.

6./ Aztán így folytatódik az Ige, hatodjára erről szeretnék szólni: „...*A helyükön állva...*” **A helyükön állva!**

És talán ez így, szó szerint nem igaz, amit mondok, mégis eszembe jutott, hogy ez jelenti számunkra a helytállást, az elhatározást, az állhatatosságot, hogy ne csak az elhatározásig jussunk el, hanem állhatatosak is legyünk.

Gondoljunk a tékozló fiú példázatára! (Lk 15,11.-). Elhatározta, hogy az apja elé áll, és meg is tette. Nem csak szövögette a terveket a jövőre nézve, hanem odaállt az apja elé, és végigmondta azt a mondatot, amit eltervezett ott, a disznók vályúja mellett: „*Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek.*” (21. vers.) ... hadd lehessen olyan, mint szolgálid közül egy.

Amit elhatározott, azt ki is mondta. Nem csak a felét mondta ki. Nem csak annyit mondott, hogy „Bocs...”, hanem vallott! Vallott a bűnéről. Állhatatos volt.

Van helye a megbánásnak ugyanis. A helyükön állva vallották meg vétkeiket.

A Zsidókhöz írt levél mondja Ézsauról: Nem találta meg a megbánás helyét, noha könnyhullatással kereste azt. (Zsid 12,17.) Nem találta meg a megbánás helyét, mert eljátszotta azt a lehetőséget, amivel élhetett volna.

De hogyha megkérdezzük, hogy mi a megbánás helye, akkor azt kell mondanunk, hogy lelki értelemben a Golgota, ahol Jézus Krisztus meghalt a te bűneidért, és meghalt az én bűneimért. A megbánás helye a Golgota, és mindenki, aki a helyén állva megvallja a bűneit, az lelki értelemben megteszi azt a kétezer éves, és talán kétezer kilométeres utat, és ott, a Golgota tövében mondja el vétkeiket, az érte megfeszített Úr előtt.

7./ Aztán így folytatódik az Ige: „*a nap negyedrészen át olvasták Istenüknek, az ÚRnak a törvénykönyvét...*”

Hát kedves Testvérek! **Igeismeret** is kell a bűnvalláshoz! Így szoktuk mondani a konfirmandusokkal: „Az Ige tükör, meglátjuk benne először is önmagunkat, hogy milyenek vagyunk, de meglátjuk benne a mi kegyelmes Urunkat is.” És most figyeljünk az Ige tanulmányozásának mértékére is! A nap negyedrészen át olvasták Istenüknek, az ÚRnak a törvénykönyvét. Természetesen itt, egy adott történelmi helyzetben a nép összegyűlt, megvallotta a bűneit, és elkötelezte magát Isten követésére. Tehát ez nem azt jelenti, hogy a nap negyedrészen át kellene olvasni Isten törvényét, Isten Igéjét, a Bibliát. De azért figyeljünk oda, hogy vajon a mi csendességünk kedves lehet az Úr előtt, vagy pedig öt perc, tíz perc alatt „elintézzük”. Gyorsan átfutunk az Igén, vagy pedig elmélyedünk benne. Mert az igazi bűnvalláshoz igeismeret is kell!

8./ Így folytatódik: „*a negyedrészen át pedig **vallást tettek...***” Hát ez nem kevés! Azt is mondhatnám, hogy egy az egyben lefordították az Igét a maguk életére.

Vajon mi, amikor Igét olvasunk, nem másnak olvassuk az Igét? A férjnek, a feleségnek, a szomszédasszonynak, esetleg az osztálytársnak. Kinek olvassuk az Igét?

A nap negyedrészen át olvasták, negyedrészen át pedig vallást tettek. Magukra alkalmazták Isten Igéjét. Hát alkalmazzuk mi is magunknak!

9./ És végül, az utolsó, a 9. pont: „és leborultak Istenük, az ÚR előtt.” Ez a titka az egésznek! Tudni, hogy Ő nagy, én pedig kicsi vagyok. Ő a végtelen, én a véges. Ő a Teremtő, én a teremtmény. Ő a Szent, én a szentségtelen. Ő a büntelen, én a bűnös. Ő a bünt gyűlölő, én a bünt szerető. Ezért átadom Neki, kiszolgáltatom magamat az Ő kegyelmének és irgalmának. És leborultak Istenük, az ÚR előtt...

Kedves Testvérem! Tégy vallást bűneidről!

Az Izrael utódai közül valók elkülönültek minden idegentől, azután előállva vallást tettek vétkeikről és őseik bűneiről. A helyükön állva a nap negyedrészen át olvasták Istenüknek, az ÚRnak a törvénykönyvét, a negyedrészen át pedig vallást tettek, és leborultak Istenük, az ÚR előtt.

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk! Hadd valljunk a vétkeinkről így, együttesen és külön-külön. Hiszen Te ismered a mi szívünket, tudod a mi vétkeinket, miért kellene, hogy kiszáradjanak a mi csontjaink? Hadd valljuk Előtted! Így valljuk meg minden hitetlenségünket, kishitűségünket. Így valljuk meg Neked a magunk útjait, akaratosságunkat, a másokra nem figyelő életünket, önzésünket, mindent, Urunk. Kérünk, hogy bocsáss meg nekünk! Adj bűnbánatot a szívünkbe. Adj bűnvallást az ajkunkra, és adj olyan elkötelezést, hogy ezentúl csak Neked éljünk, a Te vezetésed alatt, hűséges gyermekeidként. Urunk! Hadd hozzuk eléd most azokat, akik nem értik az életet, és nem értik a Te akaratodat. Hadd hozzuk Eléd a beteget, a kórházi ágyon fekvőt, a gyászolókat, a sírókat. Urunk! Hadd könyörögjünk azokért a családokért, akik az elmúlt héten álltak meg ravatal mellett. Hadd könyörögjünk, hogy nyerjenek Tőled vigasztalást, hitet és reménységet. S hadd könyörögjünk mindannyiunkért, hogy vezess bennünket a keskeny úton, a bűnbánatnak, a bűnvallásnak, az elkötelezésnek, a megújulásnak, az újra nekiindulásnak az útján, amíg meg nem érkezünk Hozzád. Urunk! Kérünk most azért a táborozó csapatért is, amely tegnap este utazott el messze földre. Kérünk: Te őrizd őket! Légy a mi hazánkkal, a mi nemzetünkkel, és légy ezzel az egész világgal. Teljesítsd be a Te akaratodat rajta! De hadd könyörögjünk, hogy jöjj, Urunk, vissza minél hamarabb!

Ámen.